

Resnica skozi domišljijo

(Literarni večer)

Martin Blazinšek

Dekleta

So prikupna in razposajena,
nedolžna od njih ni nobena.

Na trenutke so zapeljiva,
tre se jih kot pšenice njiva.

Zelo rade imajo spogledovanje
in da se kdaj spomnimo nanje.

Dajejo nam signale lažne
ter takrat mislijo, da so važne.

Ko misliš, da si jo že zapeljal,
se najde bedak, ki ti jo je speljal.

Bolj se ženeš bol noriš, bolj noriš,
bolj na tem je, da zvisiš.

Zakaj?

Mrko gleda.
Sem zagrešil kaj?
Izogiba se me.
Zakaj?

Odzdravi mi komaj
in pogleda me ne.
To me moti.
Grizem se.

Želi, da me ni.
Preselim naj se?
Tako ne gre.
Pa kaj še!

Kot bi jo kaj pičilo.
Čudno, ni kaj.
Takšna je.
Zakaj?

Življenje

Življenje je težko in naporno,
paziti moraš na vse pasti.
Če nisi dovolj previden,
nesreča hitr te doleti.

Bojuješ se za svoje cilje,
ki si jih že od nekdaj želiš.
Če se sam dovolj ne potrudiš,
hitr na črti celi zvisiš.

To življenje je sam velik boj.
To življenje je nevarno.
To življenje je zelo kruto,
preizkuša te nemarno.

Čakaš, da bog se te usmili.
Moliš, da bi ti bolje bilo.
Ampak močno ga preklinjaš,
če se ti ni zgodilo tako.

Buliš v knjige debele sam,
znanost vso rad požrl bi.
Ko prebereš nekaj knjig,
življenje to se zagnusi ti.

Konec

Besede na K ne morem
izgovoriti.

Obdaja me slabost
in kolena začela so se šibiti.

Beseda je mračna,
Polna polarnega mrazu.

Ob besedi na K
mi manjka glasu.

Ne želi dejanja si,
ki ga opisujejo te črke!

Želi si večnosti,
želi sreče.

Ko prišel bo čas
in zazvonil bo zadnji zvonec,
s strahom zavedel se boš,
da vsega je **KONEC**.